

цѣлѣта всички страшни сръдства, съ изключение на лъжата и подлостѣта. Нали и другъ пѣтъ бѣ призналъ той, че иска да се подобрятъ условията, та съ по-други сръдства въ ржка — оржжието! — да се намѣри въ редоветѣ на отвѣднитѣ дѣйци, въ редоветѣ на народнитѣ батальони, въ кървавитѣ сражения противъ подпоритѣ на тиранията! Кждѣ е тука еволюцията, за която ни пѣяха толкова врѣме жонгльсритѣ, и ако я има, къмъ коя посока върви тя: къмъ глупавия патриотизмъ на старитѣ и нови чорбаджии ли, или къмъ стрѣмнитѣ на революцията? Поету е нужна мирна работа: това е досущъ право и законно трѣбване. Това е законното право на духътъ. Но поетътъ иска миръ, за да направи по-голъма бомба и я хвърли върху голата тиква на босфорското чудовище, както и върху „свърѣмения общественъ редъ, който създава бѣдни и богати, царе и сиромаси“. Кървавата разплата приближава, нѣма петъ мѣсеца да се изминатъ и нашиятъ човѣкъ ще запечати съ крѣвѣта си всичко това.

Но... любителитѣ на сензациѣта и на лекомислието опошлиха едно тѣй ясно, и толкова сериозно положение!

Ето какво каканиже покойния З. Стояновъ: „Забѣлѣжили сж читателитѣ отъ писмата на Ботѣова, колко се е той измѣнилъ въ послѣднитѣ години. Нѣмаме вече Ботѣова, когото видѣхме въ пустата воденица, въ островътъ между Исмаилъ и Тулча, въ Фокшанъ, а най-послѣ¹⁾ въ село Задунайка, когато живѣеше съ вълци и кукумявки. Прилѣпя са той вече малко по малко, незамѣтно къмъ сжществуящиятъ редъ. Говори за сѣмейни дѣла, за печатница, за спокойствие,

¹⁾ Споредъ фантазиѣта на З. Стояновъ това бѣше не „най-послѣ“, а най-първо. Но ние не обръщаме внимание на вулгарнитѣ лъжи. Повтаряме: къмъ лъжата Захари Стояновъ имаше голѣма страсть.